

[Larsen-Ledet]

degørelsens overskrifter og de smukke intentioner, man har om at identificere udviklingsmulighederne i fiskerisektoren.

Men er det ikke selvfølgelig, disse ting? Det ville efter radikal opfattelse være mere interessant at høre, hvordan man konkret vil gribe tingene an. Jeg anerkender bestemt behovet for en regulering af fiskeriet; man kan beklage det, men det er jo realiteterne, at der er behov for det. Jeg forstår også, at fiskeriministeren ikke tør slippe de store, teknologiske, avancerede fiskerifartøjer løs på fiskebestanden, fordi effektiviteten er så stor, at man risikerer at tømme vore have og farvande for fisk. Men jeg vil gerne rejse spørgsmålet, om det er den rigtige måde, man regulerer på. Jeg anerkender som sagt, at vi må regulere.

Det er min opfattelse, at de pludselige og voldsomme ændringer og svingninger i tilfaldte fangstmængder giver fiskerne store problemer. Det er blevet oplyst over for mig, at fiskernes økonomiske tab ved sidste nedskæring af kvoterne for torsk, rødspætter, kuller og sej betyder et tab på 500 mill. kr. årligt. Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke var muligt, at biologerne kunne skride ind noget tidligere, så man kunne undgå de drastiske udsving – at man altså kunne skride ind på et tidligere tidspunkt og dermed få nogle svingninger, der var meget mindre, end de i øjeblikket store udsving kan være.

Jeg vil også gerne spørge ministeren, om ikke der ved anvendelse af større masker i garnene, således at de små fisk ville gå igennem – det vil de jo, når der er store masker, som på så mange områder her i tilværelsen – kunne sikres en vis form for en regulering. Vi kunne måske også hæve mindstestørrelserne; det er der flere ordførere der har været inde på. Nu går der selvfølgelig så mange rygter, og jeg kan selvfølgelig ikke stå inde for alt det, man hører, men jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren har sikkerhed for, at fiskerne i de øvrige EF-lande overholder de påkrævede maskestørrelser.

Ministeren beskæftiger sig i sin redegørelse med nødvendigheden af at regulere fangstkapaciteten. Ældre fiskerifartøjer skal ophuges, bygning af nye kan kun tillades i det omfang, som svarer til den frigjorte tonnage fra de ophuggede fartøjer. Men er det nu en så enkel og uproblematisk balancegang, som det umiddelbart kan lyde til? De store 400

tons-både, som den tidligere fiskeriminister gav tilladelse til, svarer jo til 20 både à 20 tons, og den af ministeren omtalte afbalancering betyder altså, at hver gang der ophuges 20 fiskerifartøjer, så kan der bygges én ny 400 tons-båd. Jeg ved nok, at der er mange forskellige størrelser, men disse eksempler må i hvert fald være relevante.

Der tegner sig nemlig en katastrofal udvikling for en række af vore små fiskerihavne. Skibstørnere, smede og i det hele taget alle med tilknytning til fiskerierhvervet i de små havne forsvinder, hvis denne udvikling fortsætter med langt færre og større både og fiskepladser og med flere havnebyer, som af folkes med den konsekvens, at livet i de små byer med fiskerihavne totalt ændrer karakter. En stærk kultur, et fantastisk godt miljø med trivsel og menneskeligt samvær risikerer vi hermed forsvinder.

Jeg vil gerne slå fast, at det er en udvikling, der bekymrer Det Radikale Venstre meget, og vi vil være med til at arbejde for løsninger, som kan modvirke den omtalte negative udvikling.

Ville det f.eks., hr. fiskeriminister, være muligt at opdele de nuværende fiskerifartøjer i bestemte zoner, således at den totale tonnage i hver zone kunne opretholdes, ved at man gav tilladelse til nybyggeri i hver zone, i det omfang der i samme zone blev ophugget fiskerifartøjer?

Endelig vil jeg gerne spørge, om der var mulighed for at indføre et loft over størrelsen af de nybyggede både. Jeg kunne egentlig godt gå ind for det princip, som også hr. Gade har været inde på. I de forskellige områder er det forskellige størrelser af både, der bygges, og det, jeg gør mig til talsmand for, er altså, at bådene bliver i deres områder, og at den nye tonnage bliver i de zoneområder, som man omtaler.

Et andet område, som berøres i redegørelsen, er akvakultur. Der er ingen tvivl om, at der her findes en række muligheder, og den høje eksportkvote, som det nuværende akvakulturerhverv kan fremvise, er da også imponerende. Andre problemer kunne tænkes løst i sammenhæng hermed. Måske kunne vi tilbyde små akvakulturanlæg i indre farvande til de fiskere, som i lang tid reelt står uden arbejde, fordi der ikke er fisk nok på de sædvanlige fangstpladser. Her ville jeg gerne gøre mig til talsmand for, at der blev tale om